

κορφή

κορφή, η, ουσ. [<κορυφή], η κορφή, η κορυφή. **1.** το σημείο στο πίσω και πάνω μέρος του κεφαλιού, όπου τα μαλλιά κάνουν μια ελικοειδή στροφή: «πήγε κρυφά από πίσω του και κατέβασε την καρέκλα στην κορφή του». Μερικά άτομα έχουν δυο κορφές, τη μια δίπλα στην άλλη, και υπάρχει η δοξασία για τα άτομα αυτά πως θα παντρευτούν δυο φορές. Σπάνια, στα μαλλιά που αρχίζουν λίγο πάνω απ' το μέτωπο, σχηματίζεται στην αριστερή ή τη δεξιά πλευρά του και μια άλλη κορφή και η δικαιολογία για το σχηματισμό της ήταν πως το άτομο αυτό, όταν ήταν μικρό, το έγλειψε στο σημείο εκείνο μια γελάδα. **2.** το ανθόγαλα, το καϊμάκι, που σχηματίζεται στην επιφάνεια γάλατος· βλ. και λ. κορυφή·

- απ' την κορφή μέχρι τα νύχια ή απ' την κορφή ως τα νύχια, από πάνω μέχρι κάτω, εξ ολοκλήρου: «ήταν μέσ' στη βρομιά απ' την κορφή ως τα νύχια». (Λαϊκό τραγούδι: *ας ήταν να γινότανε στο πλάι μου να σ' είχα, που 'σαι λουλούδι ζωντανό απ' την κορφή ως τα νύχια*)·

- απ' την κορφή μέχρι τον πάτο ή απ' την κορφή ως τον πάτο, βλ. λ. [πάτος](#)·

- από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα, βλ. λ. [πόλη](#)·

- το γαρούφαλο στ' αφτί κι η κασίδα στην κορφή, βλ. λ. [γαρούφαλο](#)·

- τον έντυσα απ' την κορφή μέχρι τα νύχια ή τον έντυσα απ' την κορφή ως τα νύχια, βλ. λ. [ντύνω](#)·

- τον κοιτάζω απ' την κορφή μέχρι τα νύχια ή τον κοιτάζω απ' την κορφή ως τα νύχια, τον παρατηρώ, τον εξετάζω με μεγάλη προσοχή, εξονυχιστικά: «όταν θέλει να προσλάβει κάποιον υπάλληλο, τον κοιτάζει απ' την κορφή ως τα νύχια»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας